

ботя, да си отдъхна по-свободно и по-леко. Инакъ — не зная . . .

Моля ти се срещни се съ г. Чакаловъ и нека тази работа се реши безъ протакане, безъ обикновенитѣ отлагания, отъ които тѣй съмъ си теглилъ. Па бѣди тѣй добъръ съ телеграма или съ писмо отъ 2-3 думи да ми съобщишъ резултата. Много си се грижилъ за мене и много си направилъ, нека това бѣде първата ти грижа като кръстникъ, защото други нѣмамъ и не искамъ да търся. И тѣй — чакамъ съ нетърпение.

Твой Йорданъ Йовковъ.

Сега следва писмото на Йовкова, съ което той ми съобщава решението си да се отдаде всецѣло на литературата.

Добричъ, 3. XI. 1918.

Драги Григоре,

Днесъ получихъ телеграмата ти. Благодаря ти много, че както всѣкога, си тѣй добъръ и внимателенъ къмъ мене. Азъ вѣрвамъ, че работата ще успѣе. Рѣдко, както знаешъ, съмъ ималъ едно уредено и задоволително положение, не бихъ се толкозъ безспокоилъ, че и сега изпадамъ въ сѣщото, ако не ми тежеха нови и много сериозни грижи, семейни вече. Това ме кара да изпитвамъ всевъзможни пѣтища и ето, преди да съмъ дочакалъ ре-